

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

26 mai 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

președinte – Nicolae Gordilă,

judecătorii – Petru Moraru, Nadejda Toma, Elena Covalenco și Iurie Diaconu,

a judecat, fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Radu Sâli și de succesorul părții vătămate Ecaterina Nazari, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Hîncești din 03 mai 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 decembrie 2014, în cauza penală privindu-l pe

Doni Ștefan Gheorghe, născut la 15 iulie 1982, originar și domiciliat r-nul Hîncești, s. Lăpușna.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 15.02. - 03.05.2013;

Instanța de apel: 30.05.2013- 24.01.2014;

Instanța de recurs: 16.04.- 08.07.2014;

Instanța de apel: 25.08.- 12.12.2014;

Instanța de recurs: 02.03.- 26.05.2015.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Hîncești din 03 mai 2013, Doni Ștefan a fost achitat de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 145 alin.(1) Cod penal, din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

2. De către organul de urmărire penală, Doni Ștefan, a fost învinuit de faptul că, la 01 iunie 2004, aproximativ la ora 19⁰⁰, fiind în relații ostile cu Ciobanu Mihail, aflându-se în pădurea din apropierea s. Negrea, r-nul Hîncești, l-a împușcat pe ultimul în regiunea abdomenului din arma de vânătoare cu țeavă dublă de model TU-163 cu nr. T3083B, cauzându-i părții vătămate conform raportului de expertiză medico-legală nr. 68D din 06 aprilie 2012, vătămări corporale grave periculoase pentru viață, în urma cărora victima a decedat.

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul, care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Doni Ștefan să fie condamnat în baza art. 145 alin.(1) Cod penal, la 12 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

În argumentarea cerințelor solicitate a invocat, că probele administrate la urmărirea penală și cercetate în ședința de judecată sunt pertinente, concludente și admisibile, care confirmă pe deplin săvârșirea de către inculpatul Șt. Doni a infracțiunii incriminate.

În viziunea apelantului, sentința este adoptată contrar prevederilor art. art. 101, 394 Cod de procedură penală, fiind lăsate fără apreciere probele prezentate de acuzare, și anume: - declarațiile succesorului părții vătămate E. Nazari; martorilor A. Erhan, I. Ciobanu, I. Buruiană, Gh. Crețu, A. Mangîr, Ag. Mangîr; expertului

medico-legist V. Starinschi, precum și actele cauzei: procesul-verbal din 01.06.2012 de examinare a actelor anexate la plîngerea lui V. Ciobanu din 21.07.2010 și anume procesul-verbal de cercetare la fața locului din 01.06.2004 și raportul de expertiză medico-legală nr. 117 din 02.06.2004, raportul de expertiză medico-legală nr. 68D din 06.04.2012, procesul-verbal de cercetare la fața locului a declarațiilor lui I. Tabără din 07.11.2011, raportul de expertiză balistică nr. 1717/1718 din 07.06.2012, procesul-verbal de percheziție din 26.03.2012 la domiciliul lui I. Tabără.

La fel, instanța nu a apreciat concluziile raportului de expertiză medico-legală nr. 68D din 06.04.2012, prin care s-a constatat că în corpul victimei au fost depistate două canale paralele penetrante în abdomen, ceea ce confirmă că de fapt în victimă s-au efectuat două împușcături la interval foarte scurt de timp din aceeași armă de foc și acest fapt este confirmat de dimensiunile și formele alicelor depistate în profunzimea acestor canale.

Astfel, declarațiile martorului I. Tabără și a inculpatului Șt. Doni precum că au auzit o singură împușcătură nu sunt credibile.

Totodată, au fost stabilite divergențe între declarațiile martorului I. Tabără a inculpatului și circumstanțele de fapt stabilite prin intermediul proceselor-verbale de cercetare la fața locului și rapoartele de expertiză medico-legală, prima instanță evitînd să combată aceste argumente ale acuzării în motivarea sentinței.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 ianuarie 2014, a fost respins, ca nefondat, apelul declarat de procuror cu menținerea sentinței fără modificări.

În motivarea soluției sale, instanța de apel a reținut că, prima instanță în baza probelor administrate legal de către organul de urmărire penală și verificate în ședința de judecată, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă în sensul art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, astfel ajungînd la concluzia corectă cu privire la achitarea inculpatului Șt. Doni de sub învinuirea de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 145 alin. (1) Cod penal.

În acest context, instanța de apel a conchis, că nu și-a găsit confirmare învinuirea adusă inculpatului privind omorul intenționat al unei persoane, iar în argumentarea acestei concluzii a reținut că de către acuzatorul de stat nu au fost prezentate probe concludente în sensul existenței unui raport de cauzalitate direct între acțiunea făptuitorului și decesul victimei, nu a fost probat că decesul victimei a survenit ca urmare a acțiunilor inculpatului și nu în urma altor circumstanțe.

Reieșind din declarațiile martorilor, victima cu inculpatul erau în relații de prietenie, astfel în opinia instanței de apel este lipsită de suport probatoriu circumstanța inclusă de către acuzatorul de stat în actul de învinuire “ostilitatea reciprocă” a relațiilor inculpatului cu victima.

La fel, Colegiul penal a conchis că în speță nu a fost stabilită latura obiectivă a infracțiunii de omor, mai mult, nu a fost dovedit din care armă au fost împușcate alicele extrase din cadavrul victimei, or la acel moment nu a fost efectuată expertiza balistică, ulterior însă o astfel de expertiză nu a putut fi efectuată din motivul lipsei armei.

Prin urmare, instanța de apel a conchis că concluziile procurorului invocate în actul de învinuire sunt doar ipoteze care nu sunt confirmate obiectiv prin probe pertinente.

Totodată, instanța de apel a menționat, că probele prezentate de procuror în confirmarea vinovăției inculpatului și anume: declarațiile succesoriului părții vătămate E. Nazari; martorilor I. Tabără, A. Erhan, I. Buruiană, A. Mangîr, Ag. Mangîr, Gh. Crețu, M. Șura, I. Ciobanu; expertului medico-legist V. Starinschi, precum și actele cauzei: plîngerea cet. V. Ciobanu; procesul-verbal de examinare a actelor anexate la plîngerea cet. V. Ciobanu din 01.06.2012; raportul de expertiză medico-legală nr. 68D din 06.04.2012; procesul-verbal de cercetare la fața locului a declarațiilor lui I. Tabără din 17.11.2011; scrisorile CPR Hîncești; scrisorile MAI nr. 6/1188 din 18.05.2012; procesul-verbal de percheziție din 26.03.2012 efectuate la domiciliul lui I. Tabără; raportul de expertiză balistică nr. 1717/1718 din 07.06.2012, nu dovedesc vinovăția lui Șt. Doni în săvîrșirea infracțiunii incriminate.

Prin urmare, instanța de apel a conchis, că prima instanță prin sentința din 13 mai 2013, legal și întemeiat l-a achitat pe Șt. Doni de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 145 alin. (1) Cod penal, din motiv că fapta săvîrșită de inculpat nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii.

5. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel cu recurs ordinar au contestat-o procurorul și succesoriul legal al părții vătămate E. Nazari, care invocînd temeiul de drept prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, au solicitat:

- **procurorul**, casarea deciziei instanței de apel cu dispunerea rejudecării cauzei, în aceiași instanță de apel în alt complet de judecată.

În susținerea cerințelor, recurentul a menționat că, instanța de apel a dat o apreciere greșită probelor administrate pe dosar, fapt ce a adus la achitarea nefondată a lui Șt. Doni, deoarece vina lui este dovedită prin probele acumulate și prezentate de partea acuzării.

Astfel, probele prezentate în confirmarea vinovăției inculpatului Șt. Doni urmau a fi apreciate de către instanțele judecătorești din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor.

Totodată, recurentul a invocat că, instanța de apel nu a dat răspuns la motivele invocate în apel de procuror și anume: cum a putut victima să fie împușcată anume din arma pe care o deținea Șt. Doni, armă care după cum afirmă inculpatul era descărcată, mai mult, instanța de apel nu a dat apreciere probelor prezentate în sprijinul acuzării, astfel, nu a luat în considerație declarațiile martorului I. Ciobanu, din care rezultă că, martorii I. Tabără și A. Mangîr, i-au comunicat că au auzit două împușcături una după alta.

La fel, fără careva apreciere a rămas raportul de expertiză medico-legală nr. 68 D din 06.04.2012, din care rezultă că pe corpul victimei au fost depistate două plăgi megieșe a abdomenului.

Instanța de apel nu s-a pronunțat asupra explicațiilor expertului medico-legist V. Starinschi, care a relatat că în cazul în care victima ținea mîna la vîrfurile armelor, putea fi și friptură pe mîină, însă pe palmele victimei nu au fost depistate careva leziuni.

Recurentul consideră că decizia instanței de apel este lipsită de o motivare adecvată, iar partea descriptivă contrazice dispozitivul deciziei, deoarece instanța de apel în partea descriptivă a deciziei adoptate a conchis, că prima instanță întemeiat a reținut că fapta săvârșită de inculpatul Șt. Doni nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 145 alin. (1) Cod penal, însă, potrivit dispozitivul sentinței, prima instanță l-a achitat pe inculpatul Șt. Doni din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii;

- *succesorul legal al părții vătămate E. Nazari*, care a solicitat casarea deciziei instanței de apel cu dispunerea rejudecării cauzei, în aceeași instanță de apel în alt complet de judecată, argumentînd că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul procurorului.

În acest sens recurentul a invocat, că instanțele de fond au admis unilateral poziția invocată de partea apărării, nefiind apreciate obiectiv probele prezentate de procuror.

6. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, avocatul Gafton Vasile în numele inculpatului Șt. Doni a depus referințe privind opinia sa asupra recursurilor declarate, solicitînd respingerea acestora ca inadmisibile, argumentînd că în recursul declarat de succesorul părții vătămate nu sunt indicate concret motivele care justifică temeiurile legale de casare a hotărîrilor pronunțate în cauză, iar cel declarat de procuror din motiv că autorul recursului nu a invocat asupra căror motive nu s-a pronunțat instanța de apel și prin ce anume motivarea hotărîrii contrazice dispozitivul.

7. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 08 iulie 2014, au fost admise recursurile ordinare declarate de procuror și succesorul părții vătămate E. Nazari, casată total decizia instanței de apel și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel în alt complet de judecată.

La adoptarea soluției date, instanța de recurs lecturînd textul deciziei instanței de apel, a conchis că, instanța de apel, în partea descriptivă a deciziei sale din 24 ianuarie 2014, a indicat că, prima instanță prin sentința din 03 mai 2013, legal și întemeiat l-a achitat pe Șt. Doni de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 145 alin. (1) Cod penal, din motiv că fapta săvîrșită de inculpat nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii, însă conform dispozitivului aceleiași decizii, instanța de apel a decis, *respinge ca nefondat apelul procurorului declarat împotriva sentinței Judecătoriei Hîncești din 03 mai 2013, menținînd sentința atacată*, fapt ce induce concluzia că partea descriptivă a deciziei instanței de apel contravine dispozitivului acesteia.

Astfel, analizînd partea motivată a deciziei contestate, instanța de recurs a statuat că instanța de apel și-a argumentat soluția adoptată prin prisma faptului că acțiunile inculpatului Șt. Doni nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii incriminate, pe cînd din sentința menținută, rezultă că Șt. Doni a fost achitat în baza art. art. 275 pct. (1), 390 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, și anume din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Instanța de recurs a menționat, că dispozitivul deciziei instanței de apel trebuie să corespundă concluziilor făcute de instanță în partea descriptivă.

Considerînd hotărîrea legală și întemeiată, instanța dispune motivat respingerea apelului, indicînd totodată hotărîrea instanței ce a adoptat-o.

Prin urmare, instanța de recurs a concluzionat, că a avut loc o încălcare de procedură esențială, întrucât din examinarea coroborată a materialelor cauzei, rezultă un viciu juridic la stabilirea temeiurilor de fapt și de drept.

7.1. Cu referire la decizia recurată, instanța de recurs a constatat, că instanța de apel a redat în decizia adoptată conținutul: „declarațiilor inculpatului Șt. Doni; succesorului părții vătămate E. Nazari; martorilor A. Mangîr, Ag. Mangîr, I. Tabără, Io. Donică, I. Ciobanu, I. Ciobanu, Gh. Crețu, I. Buruiană, A. Mihailiuc, O. Tabără, A. Erhan; expertului V. Starinski, precum și procesul-verbal de examinare a actelor anexate la plîngerea cet. V. Ciobanu din 01.06.2012, printre care două procese-verbale de cercetare la fața locului din 01.06.2004 și raportul de expertiză medico-legală nr. 117 din 02.06.2004, raportul de expertiză medico-legală nr. 68/D din 06.04.2012, procesul-verbal de verificare la fața locului a declarațiilor lui I. Tabără din 17.11.2011, scrisorile CPR Hîncești, scrisorile MAI nr. 6/1188 din 18.08.2012, procesul-verbal de percheziție din 26 martie 2012 la domiciliul lui I. Tabără, raportul de expertiză balistică nr.1717/1718 din 07.06.2012”

În acest context, instanța de recurs, făcînd referire la prevederile art. art. 100 alin. (4), 101 alin. (1), (4) Cod de procedură penală, a enunțat, că verificarea probelor este o activitate a instanței privind constatarea veridicității probei sub aspectul corespunderii datelor de fapt pe care le conține proba cu realitatea obiectivă.

Verificarea constă în analiza probelor acumulate, coroborarea lor cu alte probe, verificarea sursei de proveniență a probelor, verificarea probelor poate avea loc doar prin aplicarea procedeele probatorii prevăzute de cod și se efectuează la toate fazele procesului penal.

Sunt supuse verificării atît datele de fapt, cît și mijloacele de probă din care au fost obținute.

Probele se verifică atît prin efectuarea acțiunilor procesuale prevăzute de prezentul cod, cît și printr-o analiză logică a conținutului probei, a coroborării lor.

În acest sens, instanța de recurs a menționat, că aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depusă de către organele de urmărire penală, de instanțele judecătorești, cît și de părțile din proces, se finalizează prin soluția ce va fi dată în urma acestei activități.

Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după pertinența, concludența și utilitatea acestora, mai mult, proba trebuie apreciată și după veridicitatea acesteia.

Veridicitatea probelor poate fi caracterizată ca o corespundere a datei de fapt examinată de către instanță cu realitatea pe care o probează această dată.

Toate probele în ansamblul lor sunt apreciate din punctul de vedere al coroborării lor.

Raportînd prevederile legale și doctrinale menționate la verificarea și aprecierea probelor efectuată de instanța de apel, expusă în decizia adoptată de aceasta, instanța de recurs evidențiază concluzia acestei instanțe: *„Astfel, nici o probă din cele invocate de procuror în apelul său... fiecare aparte și toate în comun nu dovedesc vinovăția imputată inculpatului ”*

Însă, analizînd declarațiile martorului I. Tabără date la urmărirea penală și în ședința primei instanțe *„În timp ce îl așteptam pe cumătru la mașină, el ieșea din*

pădure, la o distanță de 50 metri, și în mîna dreaptă avea 2 arme în poziție verticală față de corp, armele le ținea de țevă aproximativ la distanța de 30 cm de partea de sus” (f.d.43 vol. I, 17-verso vol. II) și cele depuse la etapa examinării cauzei în instanța de apel: „...Nu am văzut ca victima să fi intrat în pădure cu două arme deoarece era prea departe” (f.d.182, vol. III), instanța de recurs a atestat, că acestea diferă între ele, aspect ignorat de către instanța de apel, fapt ce a dus la apariția discordanței între cele reținute de instanța de apel și conținutul real al probelor.

La acest capitol, instanța de recurs a reținut, că instanța de apel nu s-a pronunțat nici asupra explicațiilor expertului V. Starinschi, care a comunicat că, *în cazul în care victima ținea arma de vîrfurile țevii în urma împușcăturii pe mîna victimei avea să fie friptură, însă, pe palmele decedatului nu au fost depistate careva leziuni.*(f.d.12-15,186 vol. III).

Totodată, din declarațiile inculpatului date atît în prima instanță cît și în cea de apel rezultă că, după ce a efectuat împușcătura în capră, acesta a scos cartușele din armă, iar arma a transmis-o lui M. Ciobanu (f.d. 58-verso, 211-212 vol. III).

Prin urmare, instanța de apel nu s-a pronunțat în nici un fel asupra faptului cum a putut victima să efectueze împușcătura dintr-o armă, care după cum afirmă inculpatul nu era încărcată.

La fel, instanța de apel a lăsat fără justă apreciere raportul de examinare medico-legală nr. 68D din 06 aprilie 2012, potrivit căruia la victimă au fost depistate două plăgi megieșe a abdomenului pe stînga, formînd canale, care merg de la stînga spre dreapta, aproape orizontal (f.d. 125, vol. II) în condițiile în care atît inculpatul cît și martorul I. Tabără afirmă că în momentul cînd se aflau lîngă mașină au auzit o singură împușcătură.

Totodată, instanța de apel nu s-a pronunțat și asupra declarațiilor martorului I. Ciobanu din care rezultă că martorul A. Mangîr la scurt timp după decesul fiului i-a comunicat că a auzit două împușcături una după alta (f.d.29, vol. III).

Neanalizînd minuțios acest cumul de probe, instanța de apel prematur a conchis că: *„...nu și-a găsit confirmare învinuirea adusă inculpatului privind omorul intenționat al unei persoane, astfel de către procuror nu au fost prezentate probe concludente în sensul existenței unui raport de cauzalitate directă între acțiunea (inacțiunea) făptuitorului și decesul victimei, nu a fost probat că decesul victimei a survenit ca urmare a acțiunilor făptuitorului și nu în urma altor circumstanțe.”*

Instanța de recurs a considerat, că instanța de apel s-a expus superficial asupra probelor menționate, fără a le analiza în cumul cu probele prezentate de părți, neelucidînd faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei date.

Astfel, din textul deciziei instanței de apel rezultă, că aceasta a preluat aceleași motive ale sentinței, întemeindu-și soluția pe declarațiile inculpatului și martorului I. Tabără, neglijînd o mare parte din argumentele și probele prezentate de procuror, în rezultat menținînd sentința fără modificări.

În cazul în care instanța de apel nu este de acord cu aprecierea probelor de către procuror și a ajuns la concluzia că prima instanță just l-a achitat pe inculpat, ea urma să dezvăluie această concluzie expunîndu-și punctul său de vedere asupra fiecărei probe aduse în sprijinul învinuirii, și invocate în apelul procurorului, fapt

ce pe caz nu a avut loc, fiind înfăptuită o apreciere formală de ordin general a probelor și circumstanțelor cauzei penale.

Rezumînd cele menționate, instanța de recurs a constatat, că instanța de apel urma să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate, să aprecieze conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor și în concluziile sale să motiveze admiterea unor probe sau respingerea altora (art. 394 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală).

Contrar acestor stricte prevederi legale instanța de apel, a grupat o parte din probe, fără să le aprecieze pe fiecare în parte și să se pronunțe asupra admisibilității sau inadmisibilității probei respective, expunînd temeiul respectiv cu argumentarea clară a concluziilor sale în decizia adoptată.

Totodată, instanța de recurs a considerat ca fiind pripită concluzia primei instanțe, care a fost preluată de instanța de apel, referitor la faptul că prin ordonanța prim–adjunctului Procurorului General, A. Pîntea din 07.10.2011, s-a dispus anularea ordonanțelor de neîncepere a urmăririi penale din 01.10.2010 și din anul 2004 și pornirea urmăririi penale în baza art. 145 alin. (1) Cod penal, „*fără a se argumenta care de fapt sunt circumstanțele noi apărute, care au condiționat emiterea ordonanței analizate*”(f.d.106, 228, vol. III).

La acest capitol, instanța de recurs cu referire la prescripțiile art. 274 alin. (5), (7), 287 alin. (4) Cod de procedură penală, a menționat, că în speță nu a avut loc reluarea urmăririi penale după clasarea cauzei, dar urmărirea penală a fost pornită după refuzul în începerea urmăririi penale, prin urmare ordonanța prim–adjunctului Procurorului General, A. Pîntea din 07.10.2011 nu putea fi argumentată prin prisma prevederilor art. 287 Cod de procedură penală.

8. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 decembrie 2014, a fost respins ca nefondat apelul procurorului, cu menținerea sentinței fără modificări.

La adoptarea soluției date, instanța de apel a reținut că, concluziile primei instanțe expuse în sentință cu privire la achitare lui Șt. Doni corespund circumstanțelor stabilite la judecarea cauzei.

Astfel, probele analizate de către prima instanță în urma procesului de cercetare judecătorească și anume: declarațiile inculpatului Șt. Doni, succesului părții vătămate E. Nazari; martorilor I. Tabără, O. Tabără, A. Erhan, I. Buruiană, Ag. Mangîr, A. Mangîr, Gh. Crețu, M. Șura, Io. Ciobanu, I. Ciobanu, V. Ciobanu, I. Donică, A. Mihailiuc; expertului medico-legist V. Starinschi, precum și actele cauzei: plîngerea cet. V. Ciobanu; procesul-verbal de examinare a actelor anexate la plîngerea cet. V. Ciobanu din 01.06.2012 (f.d. 24, 25, vol. I); raportul de expertiză medico-legală nr. 68D din 06.04.2012 (f.d. 128, vol. I); procesul-verbal de cercetare la fața locului a declarațiilor lui I. Tabără din 17.11.2011(f.d. 50, 51, vol. I); scrisorile CPR Hîncești (f. d. 61, 73, vol. I); scrisorile MAI nr. 6/1188 din 18.05.2012 (f.d. 150, vol. I); procesul-verbal de percheziție din 26.03.2012 efectuate la domiciliul lui I. Tabără (f.d. 114, vol. I); raportul de expertiză balistică nr. 1717/1718 din 07.06.2012 (f.d. 161-162, vol. I), nu dovedesc vinovăția lui Șt. Doni în săvîrșirea infracțiunii incriminate.

9. Procurorul, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs ordinar decizia instanței de apel, solicitând casarea acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel în alt complet de judecată.

În susținerea cerințelor sale, recurentul a invocat următoarele argumente:

a) Instanța de apel a lăsat fără apreciere faptul că, la 01.06.2004 la vânătoare au participat numai trei persoane, fiecare deținând câte o armă, I. Tabără deținea arma de calibrul 16, cu o singură țeavă, M. Ciobanu arma de calibrul 12, cu o singură țeavă, iar Șt. Doni deținea armă de vânătoare cu țeava dublă de calibrul 16.

b) Astfel, M. Ciobanu deținea cartușe de calibrul 12, însă Șt. Doni susține că în momentul în care a efectuat o împușcătură în căprioară, a reintrodus în armă un cartuș încărcat, iar în momentul în care a aruncat arma lângă M. Ciobanu a scos cartușele din țevi.

Circumstanța cea mai decisivă, care în opinia acuzării nu a putut fi argumentată de către inculpat și respectiv nu a fost combătută de către ambele instanțe și anume: că reîncărcarea acestei țevi de către M. Ciobanu era imposibilă deoarece ultimul nu dispunea de muniții corespunzătoare pentru arma lui Șt. Doni, totodată inculpatul în acest sens, la întrebarea acuzatorului în instanța de apel, nu a putut explica faptul cum a putut victima să fie împușcată anume din arma pe care o deținea Șt. Doni și care la moment era descărcată și nu din arma deținută de victimă.

c) Mai mult, ambele instanțe de judecată au lăsat fără apreciere și acel fapt, că potrivit concluziei raportului de expertiză medico-legală nr. 68D din 06.04.2012, pe corpul victimei au fost depistate două canale paralele penetrante în abdomen, element de fapt care confirmă că în acesta s-au efectuat două împușcături la intervale de timp scurt din aceeași armă de foc, iar dimensiunile și formele alicelor depistate în profunzimea acestor canale confirmă suplimentar acest lucru.

d) Potrivit declarațiilor martorului I. Ciobanu prezentate în prima instanță, aceasta avea rezerve referitor la veridicitatea celor declarate de inculpatul Șt. Doni și martorul I. Tabără, deoarece după cum susține martora, ultimii n-au comunicat tot adevărul, I. Tabără trebuia să lase cadavrul fiului la locul incidentului, nu cunoaște nici un motiv pentru care Șt. Doni sau I. Tabără l-ar fi putut omorî intenționat pe feciorul său, crede că l-au împușcat „din greșeală”, după înmormântare n-a discutat cu Șt. Doni referitor la decesul feciorului său, I. Tabără i-a spus că a auzit două împușcături, Ag. Mangîr de asemenea i-a spus că a auzit două împușcături una după alta.

e) Totodată, acuzarea consideră că instanța de apel a preluat poziția preconceptă a primei instanțe referitor la nevinovăția inculpatului apreciind ca credibile declarațiile inculpatului Șt. Doni și a martorului I. Tabără, ultimul prin declarațiile sale încercînd să ușureze situația fostului său ginere Șt. Doni, astfel încît locul arătat de acesta, că anume acolo ar fi locul unde a fost efectuată împușcătura fatală în M. Ciobanu, nu indică că anume acesta ar fi cel real, ori acolo nu au fost descoperite urme de sânge, cu toate că pe bancheta unde a fost așezat cadavrul victimei era abundență de sânge, totodată alți indici cum ar fi: pătulirea vegetației, frânturi de crengi după cum indică martorii: M. Șura, E. Nazari, V. Ciobanu nu au fost depistate.

Potrivit declarațiilor aceluiși martor I. Tabără, înainte de a auzi împușcătura fatală, fiind alături de Șt. Doni a văzut victima M. Ciobanu ieșind din pădure

ținând în mână dreaptă două arme cu țevele în sus (*una dintre care era arma deținută de inculpat cu două țevi de calibrul 16 și respectiv arma victimei de calibrul 12 cu o țeva*), armele fiind paralel cu propriul corp, în poziție verticală față de pământ.

Astfel, procurorul a considerat că, dacă de admis versiunea inculpatului și a martorului I. Tabără, că victima s-a împușcat accidental, de la o atingere involuntară a trăgaciului de tufiș, rămîne inexplicabilă versiunea că trăgaciul a funcționat de două ori, reieșind din prezența a două plăgi megieșe a abdomenului pe stînga, de ombilic, la înălțimea de 105 cm de la nivelul tălpilor picioarelor, care merg formînd două canale paralele (raport de expertiză medico-legală nr. 68D din 06.04.2012).

Mai mult, fiind audiat în instanță, expertul medico-legist, V. Starinschi, a relatat că, la examinarea medico-legală a cadavrului M. Ciobanu, a depistat două plăgi paralele cu o depărtare nu prea mare, putea fi și o împușcătură din două țevi în același moment.

f) Totodată procurorul a specificat că, în cazul în care victima ținea mâna la vârful țevii armelor, putea fi și friptură pe mîină, însă pe palmele victimei nu erau careva leziuni, după localizarea plăgilor a fost stabilit, că împușcăturile au fost simultane, dar dacă victima ținea mîina mai aproape de pat puteau să nu rămână urme pe palme.

În contextul celor enunțate de expertul V. Starinschi deducem că declarațiile inculpatului și respectiv a martorului I. Tabără sunt contradictorii, deoarece ultimii univoc susțineau că victima ținea armele de vîrf, pe cînd examinarea medico-legală a cadavrului nu a constatat careva plăgi termice pe palmele acestuia.

Nu era posibil ca victima să țină armele de pat, reieșind din localizarea plăgilor (*două plăgi megieșe a abdomenului*), evident că unghiul de intrare a glontelui era diferit celui localizat în corpul defunctului.

g) Vinovăția inculpatului este demonstrată de ansamblul următoarelor probe administrate legal la faza urmăririi penale și supuse cercetării în cursul procesului: - declarațiile succesului părții vătămate E. Nazari; martorilor I. Tabără, A. Erhan, I. Buruiană, Ag. Mangîr, Gh. Crețu, M. Șura, I. Ciobanu, V. Ciobanu; expertului medico-legist V. Starinschi, procesul-verbal de examinare din 01.06.2012 a actelor anexate la plîngerea cet. V. Ciobanu din 21.07.2010, printre care se află două procese-verbale de cercetare la fața locului din 01.06.2004 și un raport de expertiză medico-legală nr. 117 din 02.06.2004, procesul-verbal de verificare la fața locului a declarațiilor lui I. Tabără din 17.11.2011; procesul-verbal de verificare la fața locului a declarațiilor lui I. Tabără din 17.11.2011; scrisorile CPR Hîncești; scrisorile MAI nr. 6/1188 din 18.05.2012, procesul verbal de percheziție din 26.03.2012 la domiciliul lui I. Tabără, raportul de expertiză balistică din 1717/1718 din 07.06.2012; concluzia raportului de expertiză medico-legală nr. 68D din 06.04.2012 potrivit căruia pe corpul victimei au fost depistate două canale paralele penetrante în abdomen, element de fapt care confirmă că în acesta s-au efectuat două împușcături la intervale de timp foarte scurte din aceeași armă de foc, dimensiunile și formele alicelor depistate în profunzimea acestor canale confirmă suplimentar acest lucru.

h) În opinia acuzării inculpatul Șt. Doni, prin declarațiile sale a insinuat faptul că, împușcătura s-ar fi produs din propria neglijență a victimei, iar instanțele de judecată în mod nejustificat au preluat această poziție ignorând faptul declarat

de către martorii V. Ciobanu, M. Șura, E. Nazari, A. Erhan, I. Buruiană că, anume în porțiunea de pădure indicată de către I. Tabără, unde chipurile s-au derulat evenimentele, nu există asemenea vegetație de natură să stânjenească vederea în câmpul de observație, potrivit declarațiilor martorilor locul era unul deschis aflat în apropierea pădurii, împușcătura în corpul victimei producându-se de la o distanță mică maxim cinci metri, fapt ce denotă că și o eventuală versiune a imprudenței, decade.

i) În particular, efectuarea împușcăturii țintite dintr-o armă de foc, în prezența unui real pretext de răzbunare, mărturisește, despre prezența intenției directe.

Astfel, deși majoritatea martorilor nu au putut invoca prezența relațiilor ostile dintre inculpat și victimă, aceasta nu denotă faptul că infracțiunea de omor imputată lui Șt. Doni, nu a fost săvârșită din motivul relațiilor tensionate, deoarece, sentimentul de ură, dușmănie și respectiv legat de dorința inculpatului de a cauza rău victimei, nu se manifesta și nu se evidențiază prin comportamentul inculpatului, care aștepta timpul potrivit realizării intențiilor sale criminale.

Acuzarea consideră că, instanța de apel la adoptarea deciziei a repetat eroarea de drept admisă de către prima instanță și nu a dat apreciere justă probelor acuzării, care sunt indicate și ca motive ale apelului procurorului, iar instanța de apel le-a apreciat eronat, fiind respinsă puterea de acuzare fără o motivare plauzibilă sau bazată pe probe ce ar combate învinuirea incriminată inculpatului, astfel încălcând prevederile art. 101 alin.(1) Cod de procedură penală, conform căruia fiecare probă urmează a fi apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

9.1. Succesorul părții vătămate E. Nazari, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs ordinar decizia instanței de apel solicitând casarea acesteia cu remiterea cauzei la rejudecare, invocând că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul procurorului, din care motive a admis o eroare gravă de fapt și care a dus la achitarea ilegală a lui Șt. Doni.

10. Judecând recursurile ordinare în raport cu materialele cauzei, Colegiul lărgit concluzionează că acestea urmează a fi admise din următoarele considerente.

Conform prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța de recurs este în drept să îl admită, să rejudece cauza și să pronunțe o nouă hotărâre.

Punctul 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, prevede, că o hotărâre a instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept în cazul când motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii.

10.1. Pornind de la relevanțele normei vizate supra, Colegiul penal lărgit conchide, că instanța de apel a efectuat o verificare amplă a tuturor împrejurărilor cauzei, dând apreciere cuvenită sub aspectele pertinentei, concludenței și utilității ansamblului probelor administrate pe dosar și anume:

- declarațiilor succesorului părții vătămate E. Nazari; martorilor I. Ciobanu (mama victimei), I. Ciobanu (tatăl victimei) și V. Ciobanu (soția victimei) din care rezultă că, *Șt. Doni și M. Ciobanu erau în relații bune, lucrau împreună, Șt. Doni nu avea motive să-l omoare pe M. Ciobanu;*

- declarațiilor inculpatului Șt. Doni și martorului I. Tabără din care rezultă că, *M. Ciobanu a rămas în tufișul de la marginea pădurii cu ambele arme în mână și împușcătura s-a auzit doar atunci, când Șt. Doni era plecat spre automobilul său;*
- declarațiilor inculpatului Șt. Doni care a relatat că, *înainte de a pleca de lângă M. Ciobanu a descărcat arma;*
- declarațiilor martorilor Ag. Mangîr și A. Mangîr care au confirmat că, *l-au văzut pe Șt. Doni cum se deplasa grăbit spre automobilul său, în acest timp ei rămînînd să vorbească cu M. Ciobanu care era bine dispus, vorbea calm și a rămas pe iarbă la marginea pădurii, Șt. Doni în prezența lor s-a dus spre automobilul de culoare roșie care se afla în partea opusă de ei, la o distanță mare și după ce ei s-au îndepărtat de M. Ciobanu la aproximativ 500-600 metri, au auzit o împușcătură din direcția în care a rămas M. Ciobanu;*
- declarațiilor martorilor A. Mihailiuc și I. Buruiană, participanți la cercetarea cazului, care au confirmat că, *în noaptea cercetării cazului, din declarațiile participanților la vînătoare au înțeles că s-a produs o împușcătură fatală din arma, pe care victima o ținea în mână.*

La fel, Colegiul penal lărgit menționează, că instanța de apel just a statuat că, nu a fost demonstrată intenția directă a lui Șt. Doni de a-l omorî pe M. Ciobanu și nici existența unui motiv, care ar fi generat acțiunile intenționate ale lui Șt. Doni de omucidere, mai mult, nici unul din martorii audiați în cadrul examinării cauzei în prima instanță și nici o altă probă prezentată de acuzare, nu au confirmat că între M. Ciobanu și Șt. Doni ar fi existat relații ostile pînă la ziua incidentului și anume rudele apropiate ale victimei au declarat că relațiile între Șt. Doni și M. Ciobanu erau de prietenie.

Mai mult, Colegiul lărgit reține, că instanța de apel, cu referire la argumentele procurorului corect a conchis că:

Nici o probă prezentată de procuror nu indică la faptul, că inculpatul Șt. Doni ar fi efectuat o împușcătură țintită dintr-o armă de foc în prezența unui pretext real de răzbunare și acest fapt ar confirma intenția directă a inculpatului.

Argumentele procurorului sunt doar niște presupuneri, care nu pot fi considerate probe ce ar confirma intenția directă a lui Șt. Doni de a omorî pe M. Ciobanu.

La fel, sunt presupuneri și argumentele acuzării precum că, leziunile corporale depistate pe cadavrul victimei au fost cauzate anume prin declanșarea împușcăturii din arma cu două țevi, pe care a folosit-o Șt. Doni la vînătoria din 01.06.2004, deoarece la materialele cauzei nu au fost anexate arma crimei și tuburile rămase după împușcătură.

Totodată, probele acuzării conțin un șir de contradicții, care nu au fost înlăturate și nici nu puteau fi combătute în lipsa armei și tuburilor rămase în urma împușcăturii.

Astfel, medicul legist a confirmat că cele două plăgi paralele depistate pe cadavrul victimei putea fi rezultatul unei singure împușcături dintr-o armă cu două țevi iar martorii I. Tabără și Ag. Mangîr au relatat că au auzit o singură împușcătură.

Însă aceste probe nu demonstrează că anume din arma lui Șt. Doni a fost efectuată împușcătura.

Este cert, că toate armele din acea zi au fost cu țeava lisă, atât a lui Șt. Doni cât și a lui M. Ciobanu și I. Tabără.

Astfel, în lipsa corpului delict - arma, este imposibil de a afirma că anume din arma lui Șt. Doni a fost efectuată împușcătura.

Alicele depistate în cadavrul lui M. Ciobanu confirmă doar faptul că arma din care a fost efectuată împușcătura a fost una cu țeavă lisă.

Numărul țevelor armei nici nu contează în asemenea situație, deoarece în cazul tragerii din armă cu țeava lisă din țeava armei ies mai multe proiectile, adică mai multe alice.

La cercetarea locului infracțiunii din 01.06.2004, s-a depistat arma cu două țevi model TU 163, calibrul 16, care nu era încărcată, nu avea nici un tub.

În atare situație, nu se poate afirma că învinuirea adusă inculpatului și-a găsit confirmare prin probe concludente și pertinente, iar o sentință de condamnare însă nu poate fi pronunțată în baza unor presupuneri.

10.2. Deci, Colegiul penal lărgit concluzionează, că din descriptivul deciziei instanței de apel, se desprinde vădit, că aceasta și-a motivat soluția adoptată sub aspectul art. 390 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală, oferind răspunsuri la toate argumentele invocate în apelul procurorului și succesorului părții vătămate E. Nazari.

Însă, Colegiul penal lărgit observă, că instanța de apel, menținând sentința primei instanțe, care potrivit dispozitivului adoptat, l-a achitat pe inculpatul Șt. Doni din motiv că **nu s-a constatat existența faptei infracțiunii**, a comis o încălcare de procedură esențială, care se exprimă prin faptul, că dispozitivul deciziei nu corespunde cu partea descriptivă.

În acest context, instanța de recurs enunță, că instanțele de fond și apel, în partea descriptivă a hotărârilor pronunțate, au făcut referire la faptul că în speța dată lipsesc probe care ar confirma vinovăția inculpatului, iar în dispozitivul sentinței prima instanță greșit a indicat, că fapta nu există, în timp ce motivarea sentinței se axează pe constatarea existenței faptei (*omorul*), dar care nu a fost săvârșită de inculpatul Șt. Doni, din lipsă de probe.

Așadar, potrivit doctrinei naționale, omorul intenționat este definit ca lipsire ilicită și intenționată de viață a unei persoane.

Omorul intenționat constituie o infracțiune materială, care se consideră consumată din momentul survenirii decesului victimei.

Infracțiunea de omor simplu nu conține detalierea semnelor concrete ale laturii obiective, legiuitorul acceptând în acest sens o formulare eliptică „omorul unei persoane” – astfel, aceasta include acțiuni îndreptate de făptuitor în scopul lipirii de viață a unei persoane.

Între acțiunea (inacțiunea) făptuitorului și decesul victimei urmează să existe o legătură de cauzalitate directă, adică decesul victimei trebuie să survină ca urmare a acțiunilor făptuitorului și nu în urma altor circumstanțe.

Latura subiectivă a infracțiunii de omor intenționat se realizează cu vinovăție, manifestată prin intenție directă sau indirectă.

10.3. Colegiul penal lărgit, rejudecând cauza și adoptând o nouă hotărâre din alte motive decât cele invocate în recursurile ordinare declarate de procuror și succesorul părții vătămate E. Nazari, va statua structural, în raport cu argumentele invocate în recursul procurorului, pe următoarele motive:

a) În speța dată, cu certitudine a fost constatat, că la vânătoarea din pădure la 01.06.2004 de fapt se aflau împreună cu Mihail Ciobanu, încă două persoane, Ștefan Doni cu Iustin Tabără, în total 3 persoane, participanți la vânătoare, însă, instanța de recurs conchide, că nici în cadrul urmăririi penale și nici în instanțele de fond, procurorul nu a prezentat probe pertinente, concludente, veridice și utile care ar demonstra cu certitudine că anume Ștefan Doni l-a împușcat pe Mihail Ciobanu, intenționat;

b) Din materialele cauzei nu se deține în calitate de corp delict arma de vânătoare cu țevă dublă model „TU 163, nr. T3083B”, din care, potrivit învinuirii, Șt. Doni l-ar fi împușcat pe M. Ciobanu, nici tuburile de la aceasta, mai mult, în cadrul acțiunilor de urmărire penală, nu a fost dispusă nici efectuarea expertizei balistice de rigoare pe care ar fi fost întemeiată concluzia procurorului despre arma concretă din care a fost produsă împușcătura mortală a lui M. Ciobanu.

Tot aici, instanța de recurs enunță, că din analiza declarațiilor martorilor I. Tabără, A. Erhan, A. Mihailiuc, I. Buruiiană, nici nu a fost posibil de stabilit câte arme au fost ridicate de la locul infracțiunii, care era modelul, particularitățile acestor arme, iar în lipsa unor constatări tehnico-științifice din care armă anume și în care circumstanțe împușcase alicele care au fost extrase din cadavrul victimei, concluziile procurorului indicate în actul de învinuire sunt niște ipoteze neconfirmate obiectiv.

În cadrul acțiunilor de urmărire penală nu au fost analizate și examinate în modul stabilit de către specialiștii în domeniu nici tuburile cartușelor ridicate din s. Cărpineni și nici faptul dacă cartușele ridicate dețin urme ale perculatorului armei care figurează în învinuirea formulată de partea acuzării, contrar prevederilor art. art. 142-151 Cod de procedură penală, o atare expertiză nu a fost dispusă în cadrul urmăririi penale.

c) Potrivit raportului de expertiză medico-legală nr. 68D din 06.04.2012 conform căruia la M. Ciobanu au fost depistate vătămări corporale grave, periculoase pentru viață, care au dus la decesul instantaneu al victimei, însă nu a fost stabilit din care armă a fost efectuată împușcătura și anume de care calibru, astfel la materialele cauzei lipsește o asemenea expertiză or, în conținutul raportului de expertiză nr. 117 din 02.06.2004 (f.d. 126, vol. I), pe baza căruia își întemeiază concluzia expertul se menționează cert faptul că „de la plaga abdominală în regiunea bazinului, înaintea coloanei vertebrale a fost găsit un obiect rotund, puțin deformat – alică cu mărimea de 0,4-0,5 cm, alte alice sunt și în scheletul osos”

Ținând cont de informația prezentată de către directorul Centrului de medicină legală, I. Cuvșinov (f.d. 225, vol. II), prin care se statuează faptul că în cazul leziunilor balistice, medicul legist poate în limitele competenței sale profesionale și în baza caracterului morfologic al leziunilor să constate doar tipul armei de foc – cu glonț sau alică, iar în ce privește stabilirea modului și particularităților constructive ale armelor de foc (inclusiv cu una sau cu două țevi) nu ține de competența medicului legist, deoarece aceste probleme nu sunt de natură medicală sau biologică.

Astfel în lipsa unei concluzii balistice de rigoare, sau a unui proces-verbal de examinare a armei și arma de foc propriu-zisă, procurorul doar în baza unei mențiuni din raportul de expertiză precitat conform căruia „*leziunile au fost provocate prin împușcătură...din arma se prea-poate cu două țevi*”, și-a asumat

responsabilitatea și competența de a concluziona și a pune la baza învinuirii inculpatul Șt. Doni, că acesta intenționat l-a împușcat pe M. Ciobanu în regiunea abdomenului din arma de vânătoare cu țevă dublă de model „TU 163 nr. T3083B”

d) Martorul Ioana Ciobanu, care este mama victimei Mihail Ciobanu, în declarațiile sale a specificat, că nu cunoaște nici un motiv pentru care Șt. Doni sau I. Tabără l-ar fi putut omorî intenționat pe feciorul acesteia (f.d. 29, vol. III).

Martorul Iustin Tabără, fiind audiat în cadrul instanței de apel, a susținut pe deplin declarațiile date anterior din care rezultă, că el a auzit doar o singură împușcătură „bubuitură” care a fost însoțită de un răcnet (f.d. 43 vol. I, 182, vol. III), aceleași declarații a depus și martorul Agafia Mangîr (f.d. 25, verso, 185, vol. III).

e) Procurorul a indicat, că în cadrul urmăririi penale nu s-a stabilit locul unde s-a comis incidentul și anume unde a fost produsă împușcătura, în rezultatul căreia lui Ciobanu M. i-au fost produse leziuni corporale grave periculoase pentru viață ce au dus la decesul acestuia și din această cauză a fost imposibil în cadrul urmăririi penale verificarea versiunii referitor la faptul dacă moartea lui M. Ciobanu putea surveni în urma unui accident ca urmare a propriei acțiuni neglijente de folosire a armei de vânătoare deoarece nu se cunoaște locul unde sa produs incidentul, totodată nu s-a efectuat reconstituirea faptei la fața locului cu participarea bănuitului sau învinuitului unde ar fi fost consemnate și descrise relieful și vegetația acelu loc cu folosirea mijloacelor tehnice de înregistrare foto sau video, efectuarea unor măsuri cu antrenarea specialiștilor în domeniul criminalisticii și întocmirea unor schițe în care să fi fost consemnate date necesare pentru efectuarea ulterioară a unor expertize și investigații menite să stabilească circumstanțele obiective a cauzei și anume verificarea tuturor versiunilor, care ar fi putut oferi posibilitatea efectuării unui șir de expertize necesare pentru stabilirea adevărului, astfel presupunerea învinuirii precum că în momentul în care Șt. Doni a efectuat o împușcătură, în căprioară, a reintrodus în armă un cartuș încărcat însă în momentul în care a aruncat arma lângă M. Ciobanu a scos cartușele din țevi, reîncărcarea acestei arme de către M. Ciobanu era imposibilă din motiv că aceasta nu dispunea de muniții corespunzătoare pentru arma lui Șt. Doni și totodată era preocupat să nu fie observat că deține arme de persoanele ce treceau pe drum, precum și de persoanele din automobilul de culoare sură - sunt niște viziuni subiective, presupuneri, care nu sunt confirmate prin careva probe obiective.

f) Afirmația procurorului precum că lipsa unei arsuri pe mîna cadavrului ar însemna prezența vinovăției lui Șt. Doni în efectuarea împușcăturii, în opinia instanței de recurs este o presupunere, deoarece versiunea aceasta a apărut în urma depozițiilor lui I. Tabără, care a relatat că mai întâi l-a văzut pe M. Ciobanu cum se deplasa cu ambele arme în mîină, pe care le ținea de vârful țevilor și apoi a auzit împușcătura.

Procurorul nu a prezentat careva probe, care ar confirma, că distanța de 30 cm, 20-25 cm, *de la capătul de sus a țevilor armelor de foc* pe care le ținea victima M. Ciobanu în mîină, indicată de martorul I. Tabără (f.d. 43, vol. I, 182, vol. II) - reprezintă vârful acesteia, sau în declarațiile expertului V. Starinschi se specifică, că *dacă victima ținea mîina mai aproape de patul armei puteau să nu rămîină urme pe palmă* (f.d. 186 verso, vol. III).

Astfel, versiunea acuzării în acest sens își pierde relevanța, în situația în care nu a fost analizată lungimea țevelor armelor și apoi constatat, la ce distanță a țevii armei, de la patul acesteia, există riscul arsurii palmei.

g) Toate probele indicate de procuror, enunțate la **pct. 9. lit. g)** al prezentei decizii, demonstrează că fapta incriminată inculpatului Șt. Doni, în baza art. 145 alin. (1) Cod penal, nu a fost săvârșită de inculpat.

h) Versiunea procurorului prin care se susține că M. Ciobanu s-ar fi împușcat accidental, nu a fost verificată de ancheta penală, în timp ce martorii I. Buruiană și A. Mihailiuc, au reiterat o asemenea situație de fapt.

i) Succesorul părții vătămate E. Nazari, martorii I. Ciobanu, Io. Ciobanu, V. Ciobanu, nu au confirmat faptul aflării lui Șt. Doni în „relații reciproc ostile” cu M. Ciobanu, aceștia au declarat sub jurământ, că M. Ciobanu și Șt. Doni au fost în relații de prietenie apropiată, niciodată nu au avut conflicte între ei.

În asemenea circumstanțe, instanțele de fond și apel, în urma analizei cumulare a probelor, au ajuns de fapt la concluzia că la 01.06.2004, aproximativ la ora 19:00, în pădurea din s. Negrea, r-nul Hîncești, conform raportului de expertiză nr. 117 din 02.06.2004, în urma unei împușcături din arma de foc, cu alicel, de la distanță apropiată (ce dovedește prezența alicelor pe plagă), lui M. Ciobanu i-au fost cauzate vătămări corporale grave, care au dus la decesul acestuia, cu alte cuvinte **au constatat existența faptei infracțiunii**, însă probele care au fost prezentate în susținerea acuzării enunțate la pct. **3, 9. lit. g)** ale prezentei decizii, nu au fost suficiente pentru a demonstra săvârșirea faptei existente (*art. 145 alin. (1) Cod penal*), anume de către inculpatul Ștefan Doni.

În final, pornind de la relevanțele dispozițiilor art. 93 alin. (1) Cod penal, instanța de recurs enunță, că probele sunt elementele de fapt dobândite în modul stabilit de Codul de procedură penală, care servesc inclusiv *la identificarea făptuitorului*.

Prin sarcina probațiunii (*onus probanti*), se înțelege obligația procesuală ce revine participanților la procesul penal de a dovedi împrejurările care formează obiectul probațiunii și, trecînd prin prizma prezumției de nevinovăție, sarcina de a proba, revine întotdeauna celui care acuză.

Reieșind de la principiul prezumției de nevinovăție, procurorul, organul de urmărire penală este obligat să colecteze suficiente probe pentru dovedirea vinovăției persoanei.

Astfel, în cazul deferit judecării, organul de urmărire penală, în temeiul art. 390 alin. (2) Cod de procedură penală, are obligația să continue urmărirea penală, pentru identificarea făptuitorului.

Subsidiar, instanța de recurs relevă, că situația recurenților în propriile recursuri nu se înrăutățește, pe motiv că este necesar de a înlătura o eroare admisă la pronunțarea dispozitivului în fond, hotărârile pronunțate fiind legal întemeiate, or, în situația în care recursurile au fost depuse de procuror și de succesorul părții vătămate, eroarea urmează a fi înlăturată, fără a dispune o nouă rejudecare, deoarece situația condamnatului nu se agravează.

Avînd în vedere considerentele enunțate supra, instanța de recurs ajunge la concluzia, că recursurile ordinare declarate de procuror și succesorul părții vătămate E. Nazari urmează a fi admise, din alte motive, prin aplicarea art. 424 Cod de procedură penală, *în situația în care instanțele de fond în descriptivul hotărîrilor au statuat temei de achitare, din lipsă de probe, precum că fapta ar fi*

săvârșită de inculpat, iar în dispozitivul hotărîrilor au dispus achitarea pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii, cu casarea parțială a sentinței primei instanțe și deciziei instanței de apel, cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărîri prin care Ștefan Doni să fie achitat din motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat, temei prevăzut de art. 390 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală.

11. În temeiul art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE:

Admite recursurile ordinare, declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Radu Sâli și de succesorul părții vătămate Ecaterina Nazari, din alte motive casează parțial sentința Judecătoriei Hîncești din 03 mai 2013 și decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 decembrie 2014, în cauza penală în privința lui **Doni Ștefan Gheorghe**, rejudecă cauza și pronunță o nouă hotărîre după cum urmează:

Doni Ștefan Gheorghe se consideră achitat de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 145 alin. (1) Cod penal, pe motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat.

Se mențin celelalte dispoziții ale hotărîrilor atacate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 25 iunie 2015.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecătorii

Petru Moraru

Nadejda Toma

Elena Covalenco

Iurie Diaconu